ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ παράπονο τοῦ μαρκησίου ντ' Ὠμπινιέ. Μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ βασιλικὸ κοιτῶνα. Πῶς πέτυχε ὁ μαρκήσιος τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε. Τὸ στο χημα τοῦ φτωχοῦ φοιτητοῦ. Ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ του. Ἐνῶ ὁ Μαλὲρμπ ψυχορραγοῦσε. Ὁ ἀνεπιθύμητος Παράδεισος. Ἕνας κακὸς ἱερεκήρυκας. Ἡ εἰρωνεία τοῦ Σαντέϊγ. Ὁ κουρσάρος Τρουαὶν καὶ ἡ «δέξα», κτλ. κτλ.

Ὁ μαρκήσιος Θεόδωρος - Ἀγρίππας ντ' Ὠμπινιέ, πάππος τῆς κυρίας ντὲ Μαιντενών, κι' ὁ ὑποκόμης ντὲ Λά - Φόρς, ἦσαν τῆς ὑπηρεσίας μιὰ βραδυὰ σι' Ἀνάκτορα καὶ κομόντουσαν πλάϊ στὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Δ'.

—Φίλε μου Λὰ - Φόρς, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ὠμπινιέ, μάθε ὅτι ἀδικοῦμαι ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ μας !... Εἶνε ὁ πιὸ ἀχάριστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !...

Νυσταγμένος καὶ μισοκοιμισμένος ὁ Λὰ - Φόρς, δὲν ἄκουσε καλὰ καὶ ρώτησε :

—Πῶς ;.... Τί εἶπες ;

—Μὰ κουφάθηκες, καϋμένε ; ἀκούστηκε τότε ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ βασιλικὴ κρεββατοκάμαρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἐρρίκου Δ'. Σοῦ λέει ὅτι εἶμαι ὁ πιὸ ἀχάριστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !...

Ὁ ντ' Ὠμπινιὲ ὅμως, χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάση κι' ἀποφασισμένος ἐπίσης νὰ ξεθυμάνη τὴν κρυφή του δυσαρέσκεια, ξανάπε εὐλαβικά :

—Κοιμηθῆτε, αὐθέντα μου, γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς ψάλλω κι' ἄλλα !... Καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δυσαρεστήσω μὲ τὸ νὰ τ' ἀκοῦτε .

Ὁ βασιλεὺς δὲν ξαναμίλησε.

Τὴν ἑπομένη ὅμως ὁ ντ' Ὠμπινιὲ πῆρε τὴ χάρι ποὺ ποθοῦσε τόσον καιρό : Ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν βασιλέα του αὐλάρχης !

* * *

Ὁ δόκτωρ Βερών, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἔλαβε μιὰ μέρα τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιον φτωχό, ἀλλὰ πνευματώδη φοιτητή του :

«Σεβαστέ μου καθηγητά,

Στοιχηματίσα εἴκοσι φράγκα μὲ τὸν συμφοιτητή μου Β. Ν...., ὅτι θὰ μὲ δανείσετε τετρακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως. Ἂν δὲν μοῦ τὰ δανείσετε καὶ μὲ κάνετε ἔτσι νὰ χάσω τὸ στοίχημά μου, στεῖλτε μου τουλάχιστον τὰ εἴκοσι, γιὰ νὰ τὸ πληρώσω.

Μετὰ βαθυτάτου σεχασμοῦ. Ε. Κ.»

Κι' ὁ δόκτωρ, γελῶντας ἕνα γέλιο ἀγαθό, ἀπάντησε ὡς ἑξῆς :

«Κύριε,

Χάνετε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ στοίχημά σας, γιατὶ σᾶς στέλνω μονάχα διακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα ἔχω πρόχειρα τώρα. Ἑπομένως, θὰ ἐξοφλήσετε καὶ τὸν συμφοιτητή σας μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ στοιχήματός σας... Προσέξτε ὅμως νὰ μὴν ξαναστοιχηματίσετε, γιατὶ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι θὰ χάσετε ὁλόκληρο τὸ στοίχημα τὴ φορὰ αὐτή !... Δόκτωρ Βερών»

* * *

Ὅταν ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλὲρμπ ψυχορραγοῦσε, ὁ Ἱερεὺς ὁ ὁποῖος τὸν ἐξωμολογοῦσε, ἄρχισε νὰ τοῦ περιγράφη τὶς λαμπρότητες τῆς ἄλλης ζωῆς καὶ τοῦ Παραδείσου, συνιστῶντας του νὰ πῆ ὅλες του τὶς ἁμαρτίες καὶ νὰ δεχθῆ νὰ μεταλάβη.

Ἡ ἐκφράσεις ὅμως τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ ἀμορφώτου κληρικοῦ, ἦσαν τόσο ἀκαλαίσθητες καὶ χονδροειδεῖς, ὥστε ὁ ποιητὴς τὸν διέκοψε, λέγοντάς του :

—Πρὸς Θεοῦ, πάτερ μου, σιωπῆστε !... Μοῦ περιγράφετε τὸν Παράδεισο μὲ τόσο ἄσχημο σ τ ύ λ, ὥστε θὰ μὲ κάνετε νὰ τὸν... ἀηδιάσω !...

* * *

Ὁ ἱεροκῆρυξ Μ..., καὶ ἐπίσκοπος ἀργότερα τῆς Χάβρης, ἄρχισε τὸ στάδιό του κηρύττοντας σ.ὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου, στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριό του δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένο οὔτε ἀπὸ τὴν εὐγλωττία του, οὔτε ἀπὸ τὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματά του. Ὁ σαρκαστικώτατος μάλιστα Σαντέϊγ, ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο στὸ κήρυγμα, γύρισε καὶ εἶπε σὲ κάποιον πλαϊνό του :

—Περίεργο μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ! Πέρυσι μᾶς τἄλεγε πιὸ καλά !

—Μὰ φέτος πρωτοδιωρίστηκε !... τοῦ εἶπε μὲ ἀπορία ὁ πλαϊνός του. Πέρυσι δὲν κήρυξε καθόλου !...

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς τἄλεγε πιὸ καλά ! ξανάπε ὁ Σαντέϊγ, ἀναστηκώνοντας τοὺς ὤμους του καὶ φεύγοντας.

* * *

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἄκουγε μιὰ μέρα τὸν ὀνομαστὸ κουρσάρο Ντυγκαὶ - Τρουαὶν νὰ τοῦ διηγῆται κάποια περίφημη ναυμαχία του μὲ τοὺς Ἄγγλους. Μετριόφρων ὁ Τρουαὶν, ἀλλὰ καὶ παραστατικὸς στὶς διηγήσεις του, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τῆς φρεγάτας «Δόξης» :

—...Ἀμέσως λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἔκανα σινιάλο στὴ «Δόξα» νὰ μὲ ἀκολουθήση, καὶ.....

—....Καὶ σᾶς ἀκολουθεῖ πιστὰ ἀπὸ τότε, ἠ....δόξα, κύριε ν α ύ α ρ χ ε !... τὸν διέκοψε ὁ πνευματώδης «Βασιλεὺς - Ἥλιος», προβιβάζοντας συγχρόνως στὸν ἀνώτατο αὐτὸ βαθμὸ τὸν ἔνδοξο ὑπηκόό του.

* * *

Ὁ περίφημος κωμικὸς ἠθοποιὸς Ντυγκαζὸν, ὁ ὁποῖος μποροῦσε νὰ κουνήση τὴ μύτη του κατὰ σαράντα διαφόρους τρόπους, ἦταν ἐπίσης ξακουστὸς καὶ γιὰ τὶς διασκεδαστικότατες φάσες του.

Ὁ κυριώτερος στόχος τῶν τσουχτερῶν ἐπιθέσεών του ἦταν ὁ πολυπαθὴς καὶ παχύσαρκος συνάδελφός του Ντεζεσάρ. Δυὸ εἶνε ἡ πιὸ νόστιμες φάσες, τὶς ὁποῖες σκάρωσε ὁ Ντυγκαζὸν στὸν δυστυχῆ Ντεζεσάρ. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ἑξῆς :

Ἐγγέλασε μιὰ μέρα τὸν Ντεζεσὰρ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ὑπογράψη ἕνα λευκὸ χαρτί. Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴ γνησία αὐτὴ ὑπογραφὴ τοῦ δυστυχοῦς συναδέλφου του, ὁ Ντυγκαζὸν ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Ἐξοχώτατον ὑπουργὸν Καλῶν Τεχνῶν.

Ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπειδὴ προσέφερα πολλὰς ὑπηρεσίας στὸ Γαλλικὸ θέατρο, παρακαλῶ εὐλαβῶς νὰ μοῦ χορηγηθῆ καὶ ὁλικὴ ἀμοιβή, ἐκτὸς τῆς παρασημοφορίας μου : Νὰ μετἀβιβασθῆ δηλαδὴ εἰς τὸ ὄνομά μου τὸ κονδύλιον τῶν χρημάτων, τὸ χρησιμεῦον μέχρι τοῦδε πρὸς διατροφὴν τοῦ προχθὲς ἀποθιώσαντος....ἐλέφαντος τοῦ ἐνταῦθα Ζωολογικοῦ Κήπου !.... Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, Ντεζεσάρ, ἠθοποιός»

Φρύαξε κυριολεκτικῶς ὁ παχύσαρκος Ντεζεσάρ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ντυγκαζὸν ἔδειχνε στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον τὴν....πρωτότυπη αὐτὴ ἀναφορά, ἡ ὁποία — σημειῶστε — προκάλεσε ἐκρήξεις ἀδιάστου γέλιου στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ δεύτερη φάρσα εἰς βάρος τοῦ Ντεζεσὰρ εἶνε ἡ ἑξῆς :

Συνεννοημένος ἀπὸ πρὶν ὁ Ντυγκαζὸν, μὲ δυὸ - τρεῖς φίλους του, τοὺς παρέθεσε πλούσιο τρατέζι, στὸ ὁποῖο κάλεσε καὶ τὸν Ντεζεσάρ. Ἀλλὰ τὸ τρατέζι δόθηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ μικρομάγαζο, τοῦ ὁποίου τὴν πόρτα ὁ Ντυγκαζὸν διάλεξε ἐπίτηδες πολὺ στενή ! Ὅταν ἔφτασε καταϊδρωμένος καὶ πεινασμένος ὁ φτωχὸς Ντεζεσὰρ στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ, οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν... Φαντασθῆτε τώρα τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχοῦς παχυσάρκου ἠθοποιοῦ ! Προσπαθοῦσε νὰ μπῆ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ στενὴ πορτούλα — γιὰ νὰ συμμετάσχη στὸ λουκούλειο γεῦμα τῶν ἄλλων, ποὺ τὸν κορόϊδευαν ἀπὸ μέσα — ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε !...

Τέλος ὁ Ντυγκαζὸν τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦδγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ διὸ καρέκλες : τὴ μιὰ γιὰ νὰ καθήση καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήση γιὰ τραπέζι !... Κι' ἀπάνω στὴ δεύτερη αὐτὴ «καρέκλα - τραπέζι» τοῦδαλαν ἄφθονα φαγητά, γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ παρηγορηθῆ !...

* * *

Ὁ Βὰν ντὲρ Κοῦμπελ, ὀνομαστὸς ζωγράφος τῆς Χάγης, ἦταν ἐπίσης ὀνομαστὸς γιὰ τὴ λαιμαργία του καὶ γιὰ τὶς σπαλάτες του. Μιὰ ἡμέρα, δέχτηκε μιὰ παραγγελία ἀπὸ τὸν πρίγκηπα ντὲ Βοντεμόν, νὰ τοῦ ζωγραφίση ἕναν πίνακα μὲ διάφορα κυνήγια σκοτωμένα.

Μὲ τὴν πρόφασι λοιπὸν ὅτι ἤθελε νὰ τὰ ζωγραφίση ὅλα αὐτὰ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ», ὁ Κοῦμπελ ἔκανε πέντε ἑβδομάδες ν' ἀποτελειώση τὸν πίνακά του. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀνάγκαζε τὸν πρίγκηπα νὰ τοῦ στέλνη ἄφθονο κυνήγι, λαγούς, πέρδικες κ.λ.π., γιὰ νὰ ἔχη πάντοτε — ὅπως ἔλεγε — φρέσκα τὰ «μοντέλλα» του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀρκετὰ γλέντια ἔγιναν εἰς βάρος τῆς εὐπιστίας τοῦ πρίγκηπος, γιατὶ ὁ Κοῦμπελ μὲ τοὺς φίλους του πήγαιναν στὴν ταβέρνα κι' ἔτρωγαν τὰ ὀρεκτικὰ ἐκεῖνα....«μοντέλλα», μόλις τὰ λάβαιναν !

θητικὸ φιλὶ καὶ τὸν πῆρε μαζύ της στὸ Παρίσι.

Κι' ἐκεῖνος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Κάθε τόσο παρατοῦσε τὸ βολάν, γιὰ νὰ τὴν σφίξη μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν ἐνθουσιασμένος ποὺ εἶχε πετύχει τὸ τέχνασμά του. Αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ τριπώση στὸ γκαράζ τῆς Λουσιέν, νὰ λιμάρη ἕνα ἐξάρτημα τῆς μηχανῆς, τὸ ὁποῖο φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ κοπῆ ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Τότε ἐκεῖνος κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, προχώρησε μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ τὴν συναντήση κι' εἶχε παίξει σὰν καλὸς ἠθοποιὸς τὸ ρόλο τοῦ μηχανικοῦ, γιὰ νὰ κατακτήση την καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐλάτρευε. Ὅσο τώρα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μάθει αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ τῆς κ. Ντερβάλ, ἕνας ἐρωτευμένος, ὡς γνωστόν, καταφεύγει καμμιὰ φορὰ στὶς πληροφορίες τῆς καμαριέρας τῆς ἀγαπημένης του, γιὰ νὰ μάθη ὅ,τι τὸν ἐνδιαφέρει.

Μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμά του ποτὲ δὲν τ' ὡμολόγησε στὴ φίλη του, γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάση τὴ γοητεία αὐτῆς τῆς ὄμορφης περιπέτειας.

ΛΟΥΪ ΓΚΑΡΟΝ